

rosa mystica

ČASOPIS PRO DUCHOVNÍ ŽIVOT

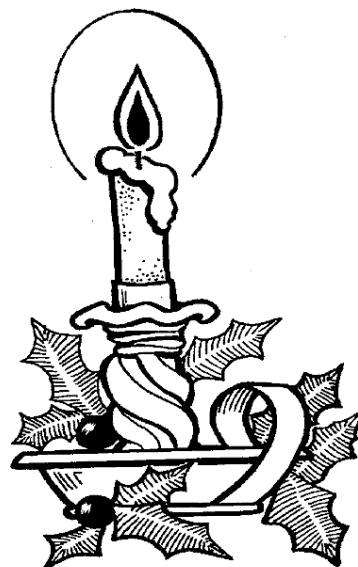
Ročník XXXI., číslo 12.

prosinec 2025

Obsah: K.Křepelka Advent, Mystika mládí, J.Zahradníček Advent, Apokalypsa 15, Poslední soud a konec světa, Thákur Soumrak, Boží vtělení ve vesmíru, Kdo ovládá závody..., Možnosti a meze med beds, Thákur Až se naplní den, Kdo mne potěší v babyboxu, Wang Wej Odpověď, Martin z Kochemu, Mystika stáří Supertajná informace... K.Křepelka Uskutečňování světla, Brněnská akademie duchovního života ctih.Patrika Kužely OP, Vzpomínka

ADVENT

PŘEDVÁNOČNÍ ÚKLID...
 ODE ZDÍ TOUHY
 KE STŘEDU NADĚJE
 ZAMETÁME
 PRACH Z KŘÍDEL ANDĚLŮ...
 DÉŠT SMÁČÍ SNÍH
 PASTÝŘI TU NAŠLAPALI
 STŘÍHÁME BETLÉM Z DAPÍRU
 ZLUDRAČELÁ VĚRNOST
 ZVRACÍ NAŠÍ VÍRU...
 VÍTR ŽENE PSOTU
 I NA GOLGOTU...
 KAREL KŘEPELKA

+++

MYSTIKA MLÁDÍ

Slovo není jen zvuk. Je to Osoba a přítomnost. Bůh je věčné Slovo, Logos. To připomíná svatý Jan od Kříže ve svých Výrocích, kde píše: „*Jedno Slovo pronesl Otec, a to byl jeho Syn, a to stále pronáší ve věčném tichu, a v tichu mu duše má naslouchat.*“ Stejný výklad způsobu, jak Bůh zasáhl, aby svůj

vyvolený lid vysvobodil z egyptského zajetí, uvádí už kniha Moudrosti. Tento nezapomenutelný skutek se odehrál v noci: „*Když totiž všude zavládlo hluboké mlčení a noc ve svém běhu byla v půli cesty, tvé všemohoucí slovo se náhle sneslo jako nelítostný bojovník z královského trůnu*“ (Mdr 18,14-15). Tento verš později křesťanská liturgická tradice pochopí jako předobraz tichého Vtělení věčného Slova v betlémských jeslích.

Jeho příchod opěvuje i hymnus na svátek Uvedení Páně do chrámu: „*Když bez povyku počíná se / nesení plodů k naší spáse / kdo obět' zrna pochopí?*“ Svátý Jan Zlatoústý ve svém komentáři k Matoušovu evangeliu neváhá naléhat: „*Vidíme, že Ježíš Kristus vyšel z nás a z naší lidské podstaty a že se narodil z Panny, nechápeme však, jak se tento div mohl uskutečnit. Nezdržujme se snahami to odhalit. Přijměme s pokorou, co nám Bůh zjevil, a nezkoumejme, co nám ponechal skryté. Raději ho vítejme v tichosti víry.*“

Bůh všechno uskutečňuje, jedná za všech okolností a koná všechny naše vnitřní proměny. Činí to však tehdy, jestliže ho očekáváme v usebrání a tichu.

Do nejdůvěrnějších hlubin naší bytosti Bůh vstupuje právě v tomto tichu, nikoli v rozruchu a hluku. Otec Marie-Eugène píše: „*Tento božský zákon nás překvapuje. Tolik odporuje naší zkušenosti s přírodními zákony světa! Na tomto světě každá hluboká transformace, každá vnější změna vyvolá jistý neklid a děje se s hlukem. Řeka nedoplyne do oceánu, který je jejím cílem, jinak než proudem, jenž s sebou přináší hukot.*“ Pozorujeme-li velká díla, nejmocnější činy, nejmimořádnější a neoslavnější vnitřní proměny, jež Bůh v člověku uskutečňuje, musíme uznat, že pracuje v tichosti. Křest působí v duši dítěte nebo dospělého, který přijímá tuto svátost ve jménu Otce i Syna i Ducha svatého, nadpřirozené stvoření. Nově pokřtěný je ponořen do jména Nejsvětější Trojice, je přičleněn k Trojjedinému Bohu. Je mu dán nový život. Ten mu umožňuje konat božské úkony Božích dětí. Slyšíme slova kněze: „Já tě křtím...“, sledujeme, jak po čele dítěte stéká voda, ale toto ponoření do důvěrného života Trojice, do milosti a stvoření, k němuž není třeba ničeho menšího než osobního činu všemohoucího Boha, nevnímáme. Bůh své slovo v duši pronáší v tichosti. V téže tiché atmosféře dochází obecně i k následnému rozvoji milosti.

V červnu 2012 Benedikt XVI. vysvětloval realitu a smysl křtu: „*Slyšeli jsme poslední slova, která Pán pronesl na této zemi ke svým učedníkům: Jděte tedy, získejte za učedníky všechny národy, učte je a křtíte je ve jménu Otce i Syna i Ducha svatého* (Mt 28,19)... Proč je nezbytný křest? První vstupní brána se nám otevře pozornou četbou těchto Pánových slov. V řeckém textu je velmi důležitá volba předložky ‚ve jménu Otce‘. Pán říká *eis*, a nikoli *en*, což neznamená jménem Trojice. Nikoli. Říká *eis to onoma*, což znamená ponoření do jména Trojice; zasazení do jména Trojice. Je to vzájemné prostupování Boží a naší existence, bytí vnořeného do Trojjediného Boha, Otce, Syna i Ducha svatého, jako se v manželství dvě osoby stávají jedním tělem a tím novou, jedinou skutečností nového a jediného jména. Faktem je tedy, že pokřtěný znamená

sjednocený s Bohem. V jediné nové existenci patříme Bohu, jsme ponořeni v Boha samého.“

Totéž platí pro kněžské svěcení. V tichu se z muže svátostí kněžství stává nejen *alter Christus*, druhý Kristus, ale spíše *ipse Christus*, samotný Kristus. V té chvíli se navenek nic neděje, ale v hlubinách bytí, v tichu dochází ke skutečnému a opravdovému ztotožnění s Kristem. Svatý Ambrož nás v díle *O svátostných tajemstvích* napomíná: „*Viděl jsi jáhna, kněze a biskupa. Nehleď na jejich lidskou podobu, ale na milost jejich služby.*“ Navenek jsme jako kněží nadále ubohými hříšníky, avšak ve skutečnosti došlo jakoby k našemu „předpodstatnění“ a připodobnění Kristu. Při úkonu proměňování zastává kněz úlohu Krista.

Předpodstatnění chleba a vína v Kristovo Tělo a Krev, nejúžasnější proměna, se odehrává za posvátného ticha. Slyšíme kněze pronášet slova proměňování, avšak k zázraku předpodstatnění dochází nepozorovaně jako ke všem nejvelkolepějším Božím dílům. Ticho je zákonem Božích plánů.

Boží bytí je v nás odedávna přítomno v naprostém tichu. Člověku umožňuje jeho vlastní mlčení navázat spojení se Slovem v hloubi srdce. Ani na poušti přece nemluvíme. V tichu nasloucháme; člověk vstupuje do ticha, jímž je Bůh.

Jak by se dalo vymezit ticho v jeho nejprostším významu, to znamená ticho každodenního života? Podle slovníku je ticho „situace někoho, kdo nemluví“. Označuje „bezhluchost, nerušenost, stav na místě, kde není slyšet žádný zvuk“. Nedá se ticho definovat jinak než negativně? Je nepřítomnost slov, hluku, zvuku vždycky tichem? Není koneckonců paradoxní pokoušet se o ticho v každodenním životě mluvit?

Ticho není jenom nepřítomnost. Je to projev přítomnosti, nejintenzivnější ze všech přítomností. Ztráta důvěry v ticho v moderní společnosti je příznakem vážné a znepokojující choroby. V tichu se kladou skutečné otázky života. Krev nám v žilách proudí bezhluchně a tlukot srdce nezaslechneme jinak než v tichu.

Dne 4. července 2010 zdůraznil Benedikt XVI. skutečnost, že „*žijeme ve společnosti, kde se zdá, že všechna prostora, každý okamžik musí být naplněn podněty, činnostmi, vizemi; často nemáme ani čas na naslouchání a na rozhovor. Nemějme strach zmlknout navenek i ve svém nitru, chceme-li být schopni nejen vnímat hlas Boží, ale i hlas, který máme vedle sebe, hlas ostatních.*“ Benedikt XVI. a svatý Jan Pavel II. se často vyjadřovali o příznivém rozměru ticha. Je-li ticho spojeno se samotou a poustí, tvoří podmínku k tomu, aby člověk mohl být s Bohem, s bližním a sám se sebou.

Jak správně chápat vnější ticho? „*Bůh je přítelem ticha. Stromy, květiny i tráva raší v tichosti. Podívejte se na hvězdy, měsíc a slunce, jak se tiše pohybují,*“ řekla poeticky svatá Tereza z Kalkaty v projevu v roce 1979.

Vzácné povaze ticha v každodenním životě lze porozumět skrze výmluvný příběh o Ježíšově návštěvě u Marty a Marie, který vypravuje svatý Lukáš (Lk 10,38-42): „*Marto, Marto! Děláš si starosti a znepokojuješ se pro mnoho věcí*“

(Lk 10,41). Pán Ježíš nevyčítá Martě její práci v kuchyni - bylo třeba připravit občerstvení -, ale její vnitřní nepozornost, která se projevila zlostí vůči sestře. Ježíš proto Martě říká: „*Marie si vybrala nejlepší úděl*“ (Lk 10,42). Připomíná jí, že je důležité „uklidnit a utišit svou duši“ (Ž 130,2), aby dokázala naslouchat srdci. Kristus Martu jemně vyzývá, aby se zastavila a znovu se vrátila do svého srdce, místa skutečného přijetí a příbytku tiché Boží něhy, od níž ji odvedla halasná činnost. Každé aktivitě má předcházet intenzivní život modlitby, kontemplace, hledání a naslouchání Boží vůli. V apoštolském listu *Novo millennio ineunte* sv. Jan Pavel II. píše: „*Je velmi důležité, abychom tento plán, s pomocí Boží, hluboce zakořenili v kontemplaci a modlitbě. Naše doba je dobou neustálého pohybu, který někdy přechází až ve shon s rizikem, že budeme něco dělat, jen abychom něco dělali. Musíme odolat tomuto pokušení snahou nejprve být, a teprve potom dělat.*“ To je důvěrná a neměnná touha mnicha. Jde však i o nejhlubší aspiraci každého člověka, který hledá Věčného. Člověk se totiž nemůže s Bohem opravdu setkat jinak než v tichu a samotě vnitřní i vnější. /R.Sarah Síla ticha/

Je příznačné, že věčné stvořitelské Slovo, které se vtěluje v Ježíši Kristu, svěřuje Bůh ve své nesmírné lásce lidem, apoštolům a po něm i svatému Otci Dominikovi a jeho žákům, kteří se slavně zaslibují k šíření daného Slova lidsky neporušeného. To je povznáší k blaženému životu, ve kterém už neumírají, ale žijí navěky. To neznamena jen halasit slovy Písma Svatého a Katechismu, nýbrž především krásně hlaholit či pouze zaujímat činorodý či trpný postoj ke znamení doby, což samo je esteticky působivé. Lidstvo bude napřímeno k Bohu krásně, nebo vůbec ne. Tomáš Bahounek OP

+++

ADVENT

NADARMO NEZVETE SE PROSINCEM, DNI ZAMŽENÉ,
KDY RŮŽE NA ZÁHONECH SPÍ POD KRYTY SLAMĚNÝMI,
KDY V SADECH UKLIDILI UŽ A BLÍZKOST ZIMY
SE PRÁZDNEM PROSTÍRÁ KMEN OD KMENE.

NADARMO NEPROSÍTE VŠAK O ROSU ROS, DNI MÉ,
RORATE CVRLIKÁNÍM ZBYLÝCH PTÁKŮ ŘÍKAJÍCE,
SNAD USLYŠÍME SLAVÍKA ZPĚV ZA VÁNICE
A HVĚZDU NAD POLEDNEM NAŠÍM SPATŘÍME.

NADARMO NEPROSÍTE CHVÍLE TÉTO, SLOVA MÁ,
ZA ZAŤATÝMI RTY V MLČENÍ STÍNU ČEKAJÍCÍ,
I KÁMEN MLUVIT CHCE A VENKU VE VICHŘICI
PRŮVODY STROMŮ LOMÍ RUKAMA.

NADARMO K LIDEM NEVEJDE DUCH POKOJE A HER,
AŽ MRTVÝ ÚKLID PŘÍBYTKŮ ROZVÍŘÍ POKŘÍK DÍTÍ,

ZA RUCE VEZMOU SE A V POČTU TŘÍ A PĚTI
ZATANČÍ KOLEM STOLU PODVEČER.

NADARMO SMRÁKÁ SE, UŽ MOCI NEMÁ PRÁZDNÁ DLAŇ,
V BUDOUCNOST BUDOUCNĚJŠÍ ANDĚL VZLÉT A STÍNY PLAŠÍ,
V TVÁŘ TVÁŘÍ TÍSNI NESMÍRNÉ POTŘEBY NAŠÍ
BŮH RODÍ SE A PROSTÍ PATŘÍ NAŇ.

Jan Zahradníček

+++

APOKALYPSA PLNÁ NADĚJE A RADOSTI¹⁵

Vrcholný výjev zobrazuje Janovo vidění věčného pokoje a blaženosti. **22 I** ukázal mi řeku živé vody, jasnou jako křišťál, která vycházela zpod trůnu Božího a Beránkova. **2** Prostředkem jeho náměstí a po obou stranách řeky je strom života, který přináší dvanáctero plodů; každého měsíce dává svůj plod; listí stromu je lékem pro národy.

3 Nic kletého už více nebude. Ale bude v něm trůn Boží a Beránkův, a jeho služebníci mu budou vzdávat poctu, **4** budou patřit na jeho tvář a jeho jméno budou mít na čele. **5** A nebude už noci, ani nebude třeba světla lampy nebo světla slunce, protože Pán Bůh bude na ně svítit. A budou kralovat na věky věků.

Řeka znamená hojnost blaha, kterého se dostává blaženým v nebi. Vychází od trůnu Boha, pramene veškeré milosti, zasloužené Beránkem. Jako v pozemském ráji byl strom života, jehož ovoce mělo udržet prarodiče v nesmrtelnosti, tak i v nebi je blaženým zajištěn slavný život, který už nepodlomí nějaký hřích. Nikdy

jim nebude hrozit prokletí pro nějaké provinění, pro něž by byli vyloučeni z věčné blaženosti, jako kdysi prarodiče z ráje. Patření na Boha je ta vlastní blaženost nebešťanů.

6 A řekl mi: „Tato slova jsou spolehlivá a pravdivá. Pán, Bůh prorockých duchů, poslal svého anděla, aby jeho služebníkům ukázal, co se má vbrzku státi. **7** A hle, přijdu rychle. Blažen, kdo zachovává prorocká slova této knihy!“

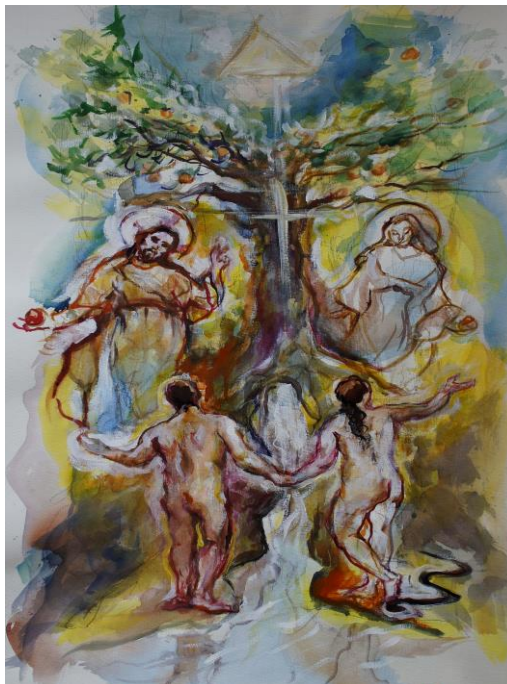
8 A já, Jan, jsem to slyšel a viděl. A když jsem to uslyšel a uviděl, padl jsem k nohám andělovi, který mi ty věci ukazoval. **9** Ale řekl mi: „Nedělej to! Jsem spoluslužebník tvůj a tvých bratří proroků a těch, kdo zachovávají prorocká slova této knihy. Bohu se laň!“ (Zj 22,1-9)

Proudy živé vody se valí z nebeského trůnu Pána Ježíše. Řeka vody je

životodárná, zavlažuje stromy, které rostou a nesou nejrůznější úrodu. Převážnou většinu příslušného výjevu Bamberké apokalypsy už tvoří zlaté pozadí. Tak vychází jasně najevo, že zde nezapadá slunce, nejsou zde temnoty bludů, hříchů ani obav. Boží dítě se má často upínat k novému Jeruzalému, své věčné vlasti, aby si ji více zamilovalo a více po ní toužilo a současně v jejím světle plnilo povinnosti přítomného okamžiku.

Co tedy vyplývá z těchto duchovních zamyšlení pro každého z nás? Čím jsi?

Boží dítě. Jak se k tomu zachováš? Boží dětství je zdarma daný Boží dar, který přijímáš ve křtu svatém. To je velká důstojnost. Z toho vyplývá i naděje na dědictví. Nestačí se spokojit s Božím dětstvím, ale je třeba se přičinit a obětovat pro růst Boží království a Boží lásky v tobě. Bůh tě zve ke přátelství a spolupráci na spáse světa. Zde už nevystupuješ jako služebník, ale jako přítel, důvěrník a zapojující se spoluúčastník úsilí o nebeskou vládu Pána Ježíše. To vyžaduje neustálé pokračování v tom, co v tobě bylo zahájeno křtem svatým a posíleno těmito dary Ducha Svatého. Nejde však jen o tvou soukromou spásu ani jen o privátní záhumenek Božího

království ve tvém nitru. Nikdo nebude spasen bez ohledu na druhé. Sestra Veronika III.OP to mile znázorňuje vítězstvím kříže, protože právě tudy se jako zatemnělou úžinou od trosobního Boha rozlévá nebeská blaženost přes Pána Ježíše a Matku Boží na příchozí snoubence – muže a ženu. Stále si vyprošuj od Pána dary Ducha svatého, protože jedině pod jeho vlivem budeš mít chápavé srdce pro znamení doby a také ochotu a trpělivost odpovídat na ně. Potom budeš jako maják uprostřed proměn tohoto světa: uvidíš do daleka a budeš svítit ostatním na cestu do nebeského přístavu, kde najdou domov. T.Bahounek OP

+++

POSLEDNÍ SOUD A KONEC SVĚTA

Třebaže se naivnímu pozorovateli zdá, že jsou tyto události vzájemně propojeny, skutečnost je jiná.

Kyberprostor, jehož součástí je internet, vnímáme v dnešní době jako samozřejmost. Většina lidí, rodin, národů využívá internet k činnostem, které usnadňují sdílení, obchodování, hledání pravdy.

Poskytuje zábavu a mnoho dalšího. Lidé si neuvědomují, že zdánlivě bezpečné dostupné prostředí je časovaná bomba. Stačí malé zaváhání, nepozornost, chyba a prostor, který si tak oblíbili, se může změnit v Pandořinu skříňku. Digitalizace, UI, robotizace, které ulehčují život, berou lidé jako samozřejmost pro vlastní „lepší život.“

Bohužel technologický pokrok nám dost zaslepuje rozhled a nedává nám dost prostoru k samostatnému myšlení a svobodnému rozhodování. Lidé se stávají závislí na kyberprostoru. Přes kyberprostor ovládáme věci, spravujeme majetek na dálku, roboty, stroje nebo bankovníctví, jednání s úřady a mnoho dalšího. Bohužel zapomínáme na stinnou stránku kyberprostoru. Nevidíme rub. Někteří ani nechtějí vidět a uznat skutečnost, že kyberprostor je také velmi nebezpečný a zrádný. Kyberprostor je i pro odborníky nebezpečný a složitý. Rozebírat a opravovat data, která se nezakládají na pravdě je prakticky vyloučené.

Informační záplava obsahuje „minové pole“, ve kterém si lidé nepřipouští nebezpečí a zranitelnost. Nevnímají hrozbu informačních válek zlé mocnosti, která nás cílevědomě ovlivňuje v rozhodování. Znásilňování, šíření falešných zpráv čili in-deformace. Bdělý nepřítel, který nikdy nespí, rozebírá chování lidí a snaží se zacházet s našimi pocity, náladami, vášněmi a myšlenkami tak, aby lidé přijali a vstřebali lživou in-deformaci a podporovali ji.

Průnik internetu v jednotlivých oblastech světa se liší, ale dopady na chování lidí jsou pronikavé. Hlavní vlastností internetu je okázale předváděná decentralizovanost. Zdánlivě nemá žádnou ústřední autoritu, která ho může spravovat nebo řídit. Kyberprostor internetu je zdánlivě řízen svými uživateli, kteří splní požadovaná předepsaná měřítka, potřebná k připojení. Každý uživatel může navazovat spojení, sdílet a stahovat libovolné informace, ale napřed musí odhalit sám sebe. Ve skutečnosti jsou všechny počítače, notebooky a mobily přesně registrovány a sledovány, a o všech uživateli je v ústředních databázích vedena přesná evidence. Kromě toho jsou všechny počítačové stroje a mobily hromadně využívány také ústředními základnami, a to i ve vypnutém stavu. Jsou zneužívány k masovým digitálním útokům proti jiným mocnostem nebo také k ovlivňování a hrubému znásilňování volebních výsledků v národech s okázale předváděnou demokracií.

Naivní člověk vnímá internet jako svobodný svět bez pravidel. Jenže je to velká iluze. Oproti původně jedinému západnímu internetu, který byl vytvořen ke spojení a řízení západní armády, byl po pádu železné opony zaveden a drazé lidem prodán jako jiný prostředek k prosazování západních zájmů. Nyní jsou však vytvořeny nové, zásadně odlišné internety – čínský, ruský a jiné, takže význam západního internetu jako jediného prostředku elektronického ovládnutí a řízení světa upadá. Dokonce sama skladba počítače po prvních deseti letech zůstává beze změny a pouze se miniaturizuje.

V současné době jsou však mocnosti Euroazie dominantními mocnostmi světové působnosti. S nimi však také bývalé přední velmoci světa neustále zdokonalují zbraně. Na této úrovni se tyto zbraně elektronizují a vybavují UI. Zdálo by, že lidstvo díky tomu stojí na nejvyšším stupni vzájemného strašení a odstrašování od jejich zničujícího použití. /Jaroslav Kilik Možnosti boje proti prostředkům radioelektronického boje, Praha 2021 AMBIS vysoká škola, a.s./

Ve skutečnosti jsou také toto jen předstupně něčeho, co technický rozvoj teprve odhalí, zejména po ovládnutí řízené termojaderné reakce. Po zklamání z utopie zelené revoluce bude světová energetika nejbližší budoucnosti především jaderná. Přitom se ukazuje rozmanitost jaderných reaktorů a jaderných paliv. Působí v tom činitelé geopolitické, ale také konkurenční, jakož i vývojové stupně různých budovaných jaderných reaktorů. A přitom ve vzdálenějším výhledu se celosvětově dostane do popředí studená fúze. Potom bude svět poset rozmanitými hroby se sarkofágy někdejších umrtvených jaderných elektráren. Budou to malé či větší skryté umělé vulkány, ohrožující celý svět nenadálými výbuchy.

Jako v případě jaderných pokusů stály v popředí vynalézání a budování jejich záporné výtvořiny, tak je dlužno počítat s lidským hříchem a následným d'ábelským zneužíváním studené fúze. Při tomto procesu se otevírá časový zámek, do něhož jsme uzamčeni a dochází k různě řízeným a kontrolovaným průnikům z přítomnosti do minulosti. Vynořuje se domněle „humanitní“ fúzní zbraň, tedy zbraň s maskou lidskosti. Díky ní se bude možno zbavit „nežádoucích“ lidských jednotlivců nebo celých lidských populací jejich prostým nenávratným svržením do minulosti odlehlé několik staletí nebo celých milionů let.

Vždy budeme ve světě svědky pýchy d'ábla, že totiž dokonale ovládá tyto tzv. „humanitní“ či neletální /nesmrtící/ zbraně. Také těchto a dalších technických vymožeností se kvůli lidskému hříchu vždy přednostně ujímá falešný vládce světa. To jsou ještě další a další předstupně, které budou předcházet Poslednímu soudu. Je jasné, že technický rozvoj lidstva ve světě se nebude ubírat stejnoměrně a vyrovnaně u všech národů. Tak už dnes je jasné, že zatímco jedni zavádějí digitální měnu, různé národy se ve svém technickém rozvoji nejen zastavují, ale dokonce se vydávají opačným směrem, od peněžní směny za zboží ke směně naturální. Na konci světa však stojí vítězný Ježíš s otevřenou náručí pro všechny, kdo opravdově milují. Tomáš Bahounek OP

+++

SOUMRAK

*SLUNCE KONCE STOLETÍ DNES K ZÁPADU SE SKLÁNÍ
V MRACÍCH KRVÍ ZBARVENÝCH. TŘESK ŠÍLENÝCH ZBRANÍ*

PŘI OSLAVÁCH NÁSILÍ ZNÍ STRAŠNOU MELODIÍ.
CIVILISACE JE JAKO KLUBKO KRUTÝCH ZMINÍ,
KTERÉ NÁHLE ZVEDLY HLAVY, HLUKEM VYLEKANÉ —
OTRAVNÝ JED Z OSTRÝCH ZUBŮ V KAPKÁCH NA ZEM
KANE.

SOBECTVÍ SE BJE, CHTIVOST, JEŽ MÁ VŽDYCKY MÁLO,
NOVÉ VÁLKY VYVOLÁVÁ. BARBARSTVÍ, JEŽ SPALO
V BÍLÉM ROUŠE BERÁNČÍM NA BAHNITÉM SVÉM LOŽI,
PROBOUZÍ SE V KRUTÉM VZTEKU. TU SE SVLÉKÁ Z KOŽÍ
BEZDPRÁVÍ, JEŽ DOZDVIHLO ŠTÍT VLASTENECTVÍ BÍLÝ,
ABY PRÁVO UTOPILO V ZÁPLAVĚ SVÉ SÍLY.

A BÁSNÍKŮ TLUPA ŠTĚKÁ, HROZNOU PÍSEŇ VYJE
SMEČKA PSŮ, JEŽ NA HŘBITOVĚ O KOSTI SE BJE.

RABÍNDRANÁTH THÁKUR přel. V.Lesný

+++

BOŽÍ VTĚLENÍ VE VESMÍRU

Na počátku, před stvořením světa a člověka, stvořil Bůh anděla Světlohoše, aby nesl světlo. „*Ďábel hřeší od začátku*“ (1 Jan 3,8). „*Syn Boží přišel proto, aby d'áblově činnosti udělal konec*“ (1 Jan 3,8).

Pradávný důvod Božího vtělení v člověku a tedy přijetí lidského prostřednictví je už pád Světlohoše, který měl sloužit Bohu nesením světla. Už tehdy Bůh pojímá úmysl přijmout člověka ke svému prostřednictví. Ovšem úmysl ještě není otevřené přislíbení vyslovení, není to Slovo. Ďábel je torzo ducha ve stavu smrtelného hříchu, duch navěky znetvořený nadpřirozenou smrtí. Čím je bytost dokonalejší, tím strašlivější je její smrt. Jak hrozně musí být duch znetvořen nadpřirozeným vyhasnutím! Padlí andělé jsou nyní, po ztrátě blaženého vidění Boha, navěky izolováni od Boha. A tuto strašnou změnu způsobil hřích ještě před stvořením světa a člověka.

Jak je to s vesmírem? Vesmír prý tepelně vyhasíná rychleji, než se myslelo.

Trojice vědců nizozemské univerzity vypočítala, že vypařování Hawkingovým zářením se netýká jen černých děr. Podle nich se tímto způsobem vypařují i jiné objekty s gravitačním polem. Nejdéle by ve vesmíru měli vydržet bílí trpaslíci, kteří se vypaří za 10 na sedmdesátou osmou let. Pak dění ve vesmíru ustane nadobro, pokud platí model jeho rozpínání.

Je to zvláštní. Délka lidského života je v porovnání s dosavadní existencí vesmíru, nepatrná. Přesto se velmi zajímáme o to, jak a kdy vesmír skončí, což se zřejmě odehraje v tak vzdálené budoucnosti, že je potíž ten časový údaj třeba jenom napsat v plném znění.

Osud našeho vesmíru je stále otevřený. Momentálně nejvíc spoléháme na scénář, v němž se vesmír bude dál a dál rozpínat, až posléze poklidně vydechne naposledy a skoná tepelnou smrtí, protože se vyčerpá veškerá dostupná energie.

Otázkou je, za jak dlouho to asi bude. Podle dosavadních odhadů má vesmír tepelně vyhasnout asi za 10^{1100} let, což je číslo, které má 1100 nul. Zapomíná se na neustálé rozněcování a ožívování vesmíru z Bílého trpaslíka mocnějšího nad celý svět, totiž ze Syna Božího Ježíše Krista.

Odborník na černé díry Heino Falcke, kvantový fyzik Michael Wondrak a matematik Walter van Suijlekom, všichni z univerzity v nizozemském Nijmegenu, to přepočítali a dospěli k mnohem dřívější tepelné smrti vesmíru, už za asi 10^{78} let.

Stále je to tak dlouhá doba, že je velkou výzvou lidské představivosti. Vlastně je to odhad doby, za kterou se Hawkingovým zářením vypaří bílí trpaslíci, nejtrvanlivější předměty ve vesmíru, jaké známe.

Už dříve Falcke a spol. zjistili, že prostřednictvím Hawkingova záření se nevypařují jen černé díry, ale další předměty, jako jsou neutronové hvězdy. Podle nich k tomu není nutný horizont událostí. Když vzali Hawkingovo záření v úvahu, dospěli ke zmíněné době tepelné smrti vesmíru za asi 10^{78} let.

Badatelé spočítali, že proces Hawkingova záření – které je výsledkem kvantových procesů v sousedství černé díry – je možné, přinejmenším teoreticky aplikovat na další typy objektů s gravitačním polem. Podle nich doba, za jakou se takový objekt vypaří, závisí pouze na jeho hustotě.

Překvapilo je, že se hvězdné černé díry a neutronové hvězdy tímto způsobem vypaří za zhruba stejnou dobu, asi za 10^{67} let, i když mají černé díry silnější gravitační pole. Spočívá to v tom, že černé díry nemají povrch a vstřebají část Hawkingova záření zpět. Pozoruhodné je také to, že když vědci odhadli vypaření Hawkingovým zářením pro Měsíc a lidské tělo, vyšlo jim 10^{90} let. V tomto případě lze s jistotou říct, že lidská těla zmizí mnohem dříve, kvůli jiným procesům. Takové jsou přirozené vyhlídky vesmíru. /Physorg 12. 5. 2025/

Bůh dopouští zlo jen proto, aby z něho vyvodil větší dobro. A tak vidíme, že pohnutkou vtělení je formálně pohnutka milosrdenství. A mimo to zároveň máme odpověď na otázku, proč Bůh dopustil první hřích, totiž pro větší dobro, kterým je Vtělení se svým vykupitelským charakterem.

To, co závisí na pouhé vůli Boží a co není přirozeným požadavkem přírody, nemůžeme poznat jinou cestou než cestou zjevení. Za posledním kvantem záření z přirozeně vyhasínajícího vesmíru následuje nadpřirozené kvantum záření od vtěleného Spasitele světa, vítězného Ježíše Krista, jehož tvárnost přijímá vesmír na konci věků.

Od rozkladného působení Světlonoše, sraženého do pozemského i vesmírného prachu, dlužno přihlédnout k jeho působení na člověka. Z hlediska člověka bylo nejtěžším z ďábelských činů, vzhledem k následkům, lživé svedení člověka k tomu, aby neposluchoval Boha.

Druhým důvodem Božího vtělení v člověku je pád člověka, kterému Bůh dává výslovný příslib spásy v protoevangelii /Gn 3,15/. Ježto se ve zjevení /Písmě svatém/ často uvádí jako důvod vtělení hřích prvních lidí, je vhodnější

řící, že dílo vtělení je zařízeno Bohem k vyléčení hříchu, takže kdyby nebylo hříchu, nebylo by ani vtělení. Toto podání pak vede k lidskému Vtělení, ačkoli jde nejen o spásu člověka, ale také o posvěcení celého světa.

Posledním cílem Vtělení jako všech Božích děl, tedy také vesmíru, je Boží sláva. Bůh chce každým svým dílem v poslední řadě projevit svou dobrotu, ukázat svou slávu, přebývat jako v nebi, tak i na zemi a ve vesmíru vůbec.
Tomáš Bahounek OP

+++

KDO OVLÁDÁ ZÁVODY KVANTOVÝCH POČÍTAČŮ

Prototyp 50-qubitového kvantového počítače založený na neutrálních atomech rubidia vyvinuli vědci z Moskevské státní univerzity a Ruského kvantového centra.

Je založen na studených atomech. To je metoda, která zahrnuje zachycení jednotlivých atomů, aby s nimi bylo možné manipulovat laserovými paprsky.

To umožňuje přesné zacházení s kvantovými stavy, přičemž atomy jsou chlazeny a řízeny pomocí laserů.

Na rozdíl od západních kvantových počítačů založených na supravodičích má toto zařízení větší stabilitu, má nižší chybovost a je energeticky účinnější.

Rosatom odhalil 8. února další fázi svého kvantového projektu. Díky 50-qubitovým iontovým a rubidiovým kvantovým počítačům s neutrálním atomem, více než 1000 odborníky a plány na kvantové výpočty v průmyslovém měřítku se do roku 2030 posouvá hranice technologií.

Co dělá Čína a USA?

Jiuzhiang, 76-qubitový kvantový počítač vyvinutý vědci z čínské univerzity věd a technologie se stal prvním fotonickým kvantovým počítačem, který dosáhl kvantové převahy.

Kvantový počítač Zuchongzhi 3.0, rovněž vyvinutý v Číně, má 105 qubitů, zatímco jeho předchůdce Zuchongzhi 2.0 měl pouze 66 qubitů.

Další čínský kvantový počítač, 72-qubitový Origin Wukong, nedávno dosáhl důležitého milníku, když obdržel více než 20 milionů vzdálených návštěv z více než 100 zemí a regionů.

Západní mocnosti mají své úspěchy v oblasti kvantových počítačů, mezi něž patří supravodičový 53-qubitový kvantový procesor Sycamore, 27-qubitový Quantum System One od IBM Research (první komerční kvantový počítač) a 1121-qubitový kvantový procesor Condor také vyrobený společností IBM.

Tým Caltechu postavil největší kvantovou soustavu, kterou tvoří celkem 6100 qubitů, představovaných neutrálními atomy cesia. Qubity jsou umístěny ve vakuové komoře, kde je drží v mřížce 12 tisíc optických pinzet, tedy přesně uspořádaných laserových paprsků. Celé tohle udrželi v superpozici asi 13 sekund.

Pokud mají být kvantové počítače prakticky použitelné, tedy potřebují hodně qubitů. Fyzici se to snaží řešit, ale obvykle spoléhají na hrubou sílu. Prostě přidávají další, nadbytečné qubity, které opravují chyby. Pokud nedojde k zásadní změně technologie, budou spolehlivé a výkonné kvantové počítače potřebovat asi tak stovky tisíc qubitů.

Manuel Endres z Kalifornského technologického institutu v Pasadeně a jeho tým tohle měli určitě na paměti, když postavili obrovskou kvantovou výpočetní soustavu. Tvoří ji 6100 qubitů představovaných vždy jedním neutrálním atomem cesia, které jsou udržované v mřížce optických pinzet.

Konstrukce rekordní soustavy qubitů vyžadovala náročnou práci s lasery. Badatelé rozdělili laserový paprsek na 12 tisíc optických pinzet, které společně drží zmíněných 6 100 atomů ve vakuové komoře. Úspěchem pokusu Endersova týmu je, že vytvoření soustavy s tisícičkami qubitů nebylo na úkor kvality. Vědci při testování udrželi tyto qubity v superpozici po dobu zhruba 13 sekund. To je téměř 10krát víc než s předchozími podobnými soustavami.

Badatelé rovněž prokázali, že mohou s těmito qubity manipulovat. Úspěšně posunuli vybrané atomy cesia o stovky mikrometrů, aniž by ztratily výchozí pozici. Schopnost posouvat qubity je klíčovým prvkem kvantových počítačů založených na neutrálních atomech, protože to vede k účinným opravám chyb, v porovnání s dosavadními pokusy, v nichž jsou qubity napevno, jako například supravodivé qubity. /Caltech 24. 9. 2025. Nature online 24. 9. 2025/

Čína překonává západní kvantové počítače tím, že konstruuje důmyslnější a účinnější sestavy, které jsou méně náchylné k chybám. Tomáš Bahounek OP

+++

MOŽNOSTI A MEZE MED BEDS

Dlouhá léta slibuje Západ vstup do zlatého věku a možnost opravení tělesné schránky člověka na stav, který bude trvalý a nezvratný. Je to však opakování staronové utopie, protože tohle dokáže pouze Bůh.

Nicméně běžně se už dávno prodává medicínské diagnostické a léčebné elektronické zařízení značky DENAS. Je to diagnostické a léčebné zařízení, které využívá výsledky z kosmického výzkumu, poznatků elektroakupunktury a tisíciletých zkušeností východní medicíny kombinované se zavedením výpočetní techniky.

Tahle digitální medicína je technologií, která umožňuje podrobnou diagnostiku a léčbu i mimo zdravotnická zařízení. Jednoduchost obsluhy a miniaturní rozměry umožňují využití přístroje i poučeným laikům.

Léčba a obnova lidského organismu zkracuje dobu onemocnění a snižuje množství látek nutných k tišení bolesti.

Od roku 2025 nová politická garnitura za Velkou louží halasně vytrubuje do celého světa, že poněkud vyškolení či vyučení operátoři při zvláštních digitalizovaných zdravotnických lůžcích (MedBeds) jsou připraveni nasadit technologii „kvantového léčení“ všem lidem, totiž jakési tajemné elektronické zákroky, které změní život všem pacientům, a které byly dosud utajovány.

MedBeds nejsou jen pokročilé elektronické stroje – je to digitální technologie založená na „kvantovém léčení“. Tato zařízení mají intereagovat s tělem a psychikou pacienta na kvantové úrovni tak, že vytvářejí jeho elektronický model, obsahující diagnózu a jí odpovídající léčbu a uzdravování, převáděné do jedinečné elektronické podoby v jistém jedinečném plazmaticko-elektronickém vzorci. Potom prý podle modelu obnovují buňky a odstraňují nemoci, stárnutí, a dokonce i genetické poruchy.

MedBed prý funguje tak, že vytváří vysokofrekvenční pole, které rezonuje s lidskou DNA a správně překládá poškozené buňky do původního, zdravého stavu. Představte si, že zvrátíte léta nemoci nebo úrazu během pouhých několika minut! Tato technologie, poháněná pokročilými kvantovými výpočty a energií nulového bodu, využívá utajované zdroje.

Co je to za zdroje? Ty zůstanou napořád v černé škatulce. Proč to dosud tají? To je prosté: Big Pharma si hraje na Boha a údajně pomocí plazmatu „osvobozuje“ od nemoci, ba i od smrti. Kdyby se veřejnost dozvěděla o MedBeds, multibilionový farmaceutický průmysl by se přes noc zhroutil. Odcházející západní mocenská garnitura jako loutka těchto elit neměla nikdy v úmyslu dovolit, aby se někdy tato technologie dostala k širším společenským vrstvám. **Nové šaty císaře pána znamenají, že císař pán je nahý.** Jediné auto, letadlo, televizor, notebook, mobil je závislé na dovozu vzácných prvků z Číny. Kdykoli má být odstartována americká kosmická loď musí být dovezen motor z Ruska.

Soudobá západní politická elita údajně už během minulých let v utajení instalovala MedBeds do „rozestavěných“ utajených křídel vybraných nemocnic, aby nebyly na očích zvědavé veřejnosti.

POKRAČUJTE V PŘEMÍCHÁVÁNÍ BIOSLOŽKY, EVIDENTNĚ TO POMÁHÁ...

Tato zdravotnická lůžka vyžadují zvláštní zaučení zdravotníků, takže údajně připravuje „kvantové zdravotníky“ – síť osvědčených operátorů, kteří budou připraveni k hromadnému nasazení. Každé sezení na MedBed se prý přizpůsobí jedinečným genetickým a fyziologicko-genetickým podkladům každého pacienta, čímž se tato technologie představuje jako zosobněná léčba.

Vyhlašovaný plán zahrnuje centra MedBed nezávislá na tradičních nemocnicích. V těchto střediscích budou pracovat loajální čili prověření pracovníci, kteří budou lůžka nejen provozovat, ale také je chránit před případnými pokusy o zneužití.

ZATÍM SE VÁM STAV POSTUPNĚ ZLEPŠUJE,
OVŠEM KONEČNÝ VÝSLEDEK OPERACE ZJISTÍME AŽ PO PITVĚ

Kromě léčení mají MedBeds údajně i takovou zvláštní složku, která dokáže obnovit vzpomínky, zvýšit jasnost mysli a odblokovat potlačené schopnosti, čímž odbourá mentální podmíněnost, která drží lidi v šachu. Jakmile veřejnost uvidí pravdu, která se za těmito lživými informacemi skrývá, skladba kontroly se zhroutí.

Slibované MedBeds se prý rozšíří po celé zemi, obejde se bez byrokracie, patrně i bez úředně vzdělaných a diplomovaných lékařů, pomocí výkonných příkazů a umožní přístup lidem.

Doba používání je prý krátce před námi a je důležité se na ni těšit. Do té doby svoje tělo udržujte pečlivě svépomocí a zbytečně ho nepřetěžujte.

Ve skutečnosti jsou tyto digitální zdravotnické výtvary a jejich tajemné vymoženosti jen velkolepé chiméry a součásti d'ábelské utopie západní spotřební společnosti. Přisuzují se jim vlastnosti odpovídající svatým svátostem, ustanoveným v Církvi Svaté od Pána Ježíše, ale navíc i božská nadvláda nad životem, nemocí a smrtí, a to samozřejmě s jediným cílem – učinit západní spotřební demokracii vysněným skutečným rájem pro celé lidstvo. Maria Matko Boží, oroduj za vykoupený Boží lid, aby tentokrát nenaletěl na tyto temné poťouchlosti. Tomáš Bahounek OP

+++

AŽ NAPLNÍ SE DEN

AŽ NAPLNÍ SE DEN,
AŽ VÍTR ZTICHNE UNAVEN,

AŽ K VEČERU PĚT PTÁCI NEBUDOU,
 MNE ZAHAL V TAJUPLNÝ HUSTÝ ZÁVOJ NOCI,
 JAK TIŠE HALÍŠ K SPÁNKU ZEM SVOU BOŽSKOU MOCÍ,
 JAK UZAVÍRÁŠ ZEMDLENÝ KVĚT LOTOSOVÝ,
 KDYŽ SOUMRAK UKLÁDÁ SE ZLEHKA DO LISTOVÍ.
 A VLÍDNĚ NEDOVOL
 BY PATRNÝ BYL BOL,
 U ZNAVENÉHO CESTOU POUTNÍKA
 SVOU MOŠNU VYPRÁZDNIL JIŽ V NESKONČENÉ POUTI
 ŠAT JE ZAPRÁŠEN JE, SÍLA SE MU HROUTÍ,
 NECHŤ STUD I CHUDOBA JE MU ODEBRÁNA,
 POD NOCÍ ZÁVOJEM AŽ K VETOU NOVÁ RÁNA.
 Rabindranáth Thákur

Jednou potkám radost, která se skrývá v mém životě, třebaže dny zatemňují mou stezku svým nepotřebným prachem. Poznal jsem ji podle záblesků, a když její neurčitě vanutí dospělo až ke mně, provonělo na okamžik mé myšlenky. Jednou ji potkám, radost, která přebývá za světelnou clonou ocitnu se v zaplavující samotě, kde všechny věci jsou vidět tak, jak je vidí jejich stvořitel“ (Rabindranáth Thákur Košík ovoce 21)

+++

KDO MNE POTĚŠÍ V BABYBOXU?

Mým prvním místem zrození je betlémský chlév. Tehdy se poprvé lidsky vtěluji a ve Vtělení pokračuji dál. Samozřejmě, že se už nikdy nikde ve světě podruhé nenarodím jako Spasitel světa, ale mám nespočet pokračovatelů. Ti pokračují v Mém spásonosném díle, protože jsou ke Mně přivtělení křtem svatým, či spíše řečeno působím dál v nich.

Kde se nyní rodí každý takový další Kristus? Mým dnešním místem zrození je nejspíš babybox u každé nemocnice. Odpůrce si přeje, aby se z Mé krve dal vyrobit adrenochromový prostředek k prodloužení života přestárých sluhů prolhaného vládce světa. Mým dalším místem zrození bude elektronický box robota, který mne odveze přes místo odběru Mých zdravých lidských orgánů k transplantaci či jinému laboratornímu upotřebení. Kdo Mne zde potěší?

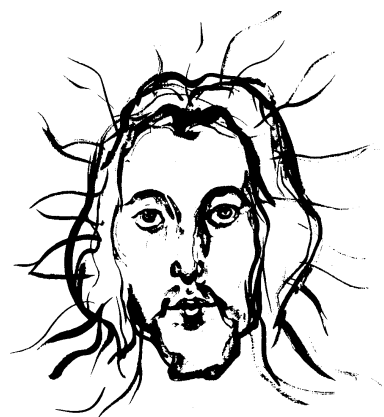
Co určuje podstatu každého Mého těšitele? Milost k osobnímu spojení s Mým Slovem a ochota ke spojení s Mým utrpením, jehož dosah jako dítě ještě nedovedu domýšlet.

Tato výbava ke sdílení potěšení se Mnou obsahuje jediné povolání k součinnosti i spolutrpnosti se Mnou. Znovu Mne těšíš v Mém jediném věčném otcovství spojeném s lidstvem, doposud často rozdrobeném na izolované jednotky v satansky ovládaném davu. To je podstatná vlastnost spojení s Mým Slovem. Ta všestranně naprosto zdokonaluje k Mé radosti a útěše. Tak se těším

z dokonalosti, jež je základem nekonečné hodnoty tvých záslužných, usmiřujících a útěchyplných lidských skutků.

Už každým dalším vtělením zakouším radost z lidské blízkosti Mého otcovství. Slovem, kterým otcovsky stanovím Vtělení, tě zvu k důvěrné součinnosti i spolutrpnosti s Mým věčným otcovstvím a k obecnému prostřednictví. Těším se ze sdílení Mé dokonalosti s tebou. Zůstávám pro tebe hlavou vykoupeného lidstva, a to výbavou, která je základem tvých záslužných skutků, přinášejících velké potěšení nejen tobě a celému lidstvu, ale především Mně otcovskému.

Jsem, který jsem, a přece po sobě vítám tvé útěchyplné a radostné sdílení. Jestliže se s otcovskou moudrostí starám o všechno dění ve světě, o jedno pečuji obzvláštním způsobem. Dbám o to, aby se každému dostalo Mých darů. Nechávám zde zřízení k rozdělování Mých darů, které by se za celé lidstvo věnovalo součinnosti a spoluobětování se Mnou bratrsky spasitelným na Mém díle spásy lidí a světa.

Zatímco lidská povolání podléhají změnám, takže občas vznikají a zanikají, zvláštní slavné povolání v Mých službách nezaniká. Stále roste na významu a majestátně se tyčí uprostřed proměn času. Pokaždé znovu a znovu vyrůstá z klína téhož slavného povolání tolik síly, že pokračuje vždy k nové obnově. Je to spjata s Mým tajemným Tělem. Jako Moje tajemné Tělo nevzniká z lidí, tak ani zvláštní slavné povolání ve Mých službách nevzniká lidsky. Povstává z Mého přímého zásahu. Je to Moje vůle, abych tu měl zvláštní těšitele a oblažovatele z řad lidí, aby tu byli nositelé a rozdavatelé Mých darů. Starám se, aby zde byli někteří dokonale zaslíbeni Mé radosti a sloužili ostatním lidem.

Sám, bez lidské pomoci, dávám vzniknout zřízení tvého zvláštního slavného povolání v Mých službách. Proto v tvém životě stále žije a působí zárodek Mé lásky a neochvějné vůle.

Netvrdím, že bych něco takového poprvé zavedl. Bývalo to od nejstarších dob. Právě to je důkazem vnitřní potřeby zřízení slavného povolání vůbec. Jenže nekonečně výš než každé takové slavné povolání stojí Moje obecné slavné povolání. Je pouze jedna dokonalá oběť, jedna na věky, jeden původní slavný zaslíbenec, který jednou provždy vchází do Mého otcovského příbytku. Tak bratrsky usmiřuji tvorstvo se Mnou otcovským a snáším vám všechny poklady milosti z nebe. Všechno, co vám chci dát, je obsaženo v tomto jediném Mém povolání. Protože potřebuji dál sdělovat lidem, kteří teprve přijdou, ovoce Mého vykoupění, rozšiřuji Moje slavné povolání za hranice času. Dělán to rozšířením slavného povolání na vyvolené, kteří jsou přičleněni k mému povolání, aby

mým jménem předávali Moje dary lidem a také na to připravovali lidi. Jako tvůj svrchovaný spásonosný bratr jsem k tomu ustanoven mým osobním spojením tvé lidské přirozenosti s přirozeností Mého věčného otcovství. Nadáním, které mám jako hlava nového lidstva, jsem tak bohatý, že mohu rozdávat všem, a pořád mám co rozdávat. Díky mému skutečnému osobnímu spojení lidské přirozenosti s přirozeností Mého věčného otcovství má každý Můj čin a každé Moje slovo, ale také každé Mé utrpení a Mé mlčení nekonečnou hodnotu. Proto oběť, kterou přináším na kříži, je obětí, která překonává všechny dosavadní lidské oběti. Silou této oběti má vůbec každá tvoje oběť na světě sílu a moc obnovovat lidstvo a jeho svět a otevírat je pro nekonečné zušlechtnění a také může být obětí otcovsky přijatelnou, neboť může být opravdu milá mně otcovskému.

Dopřávám ti, abys ty, jakož i ostatní lidé, odkázání tolik na smysly, zkrátka abys měl také viditelnou účast na Mé oběti. Dopřávám ti, abys mohl dále podávat oběť, přijatelnou na Mých místech, protože je to zakořeněno ve tvé lidské přirozenosti, aby se snažila spojovat se s Mým věčným otcovstvím a přinášela mně otcovskému oběti, projevovala Mi vděčnost, usmiřovala Mne a prosila mě. Když podávám jednou provždy dokonalou oběť, která má všechny potřebné účinky, a která vyhovuje všem potřebám tvé duše, jež se chce podříditi mému věčnému otcovství, tak si přeji, abys byl co nejživěji a co nejdůvěrněji spojen s touto obětí. Celým mým Srdcem Nejsvětějším toužím, aby se tato oběť stala tvou obětí. Proto je zapotřebí zvláštního slavného povolání pro zosobnění součinnosti i spolutrpnosti se Mnou, kde by se dále zpřítomňovala Moje oběť, kde by se předávala dál, protože Moje dokonalá a vznešená oběť potřebuje dokonalý řád.

Proto zakládám ve světě zbrusu nový kosmos, kosmos nových zvláštních vyvolenců. Sám jsem vyvolený podle otcovsky vyvoleného kosmu. Moje slavné povolání i Moje oběť a její ovoce nechci ponechat náhodě, ani vydat napospas lidské slabosti, omezenosti a ďábelské zlobě. Proto mluvím o zvláštním povolání vedle obecného slavného povolání, kterou vybavuji všechny Mé věrné hned od jejich přivtělení ke Mně křtem. Celé shromáždění Mých věrných je Mým tajemným Tělem. A tvoje slavné povolání zde má nenahraditelné místo.

Máš zosobňovat spojení, jimiž se dostává Mému tajemnému Tělu ode Mne všech darů nadpřirozeného života. Slavné povolání je průtok, kterým se dostává ovoce Mého utrpení všem, kdo jsou ke Mně přivtělení. Vybavuji tě mocí nad mým Tělem. Svěřuji ti pravomoc k usmiřování s Mým věčným otcovstvím. Právě vám říkám: *„Jděte do celého světa a učte všechny národy!“*

Převezmi řízení Mého díla, abys Mě potěšil. Moje dokonalé slavné povolání vrcholí utrpením a smrtí. Proto stejný úděl potká i tebe. Tento odvěký kříž nenávisti vůči mým zvláštním nových pomocníkům, jaký se dnes také projevuje, když lidé zmatení hrůzami a jinými triky vládce světa plivají na pozeňnané služebníky v Mých službách, kdy leckterý Můj nový zvláštní

spojenec ve vrcholných službách může být snadno kdekoli na veřejnosti předmětem potup a urážek, pronásledování, bičování a křížování. Stále častěji k tomu bude přispívat digitální a plazmatické postižení. A zatímco i vrahové požívají zaručených lidských práv na pokojný život, ženám se zaručuje jako lidské právo, že smí zabíjet své počaté děti a zvrhlíci se domáhají jako lidského práva uzavírat sňatky s osobami stejného pohlaví, ty jako další Můj důvěrník nebudeš mít místo ani k narození, ani k pobytu, ani k počestné smrti. To ukazuje, že tvoje zvláštní slavné povolání v Mých službách je skutečnou součástí Mého vrcholného slavného povolání, protože se ti dostává stejných útrap jako mému povolání. Proto tvé poslání jako zvláštního Mého těšitele uprostřed lidstva je posláním téhož dokonalého slavného povolání. Tomáš Bahounek OP

+++

ODPOVĚĎ

MÁ STARÁ HLAVO,
DNES UŽ MILUJEM
JEN TICHOU SAMOTU.
TA SRDCE NEZVICHŘÍ,
RAN BALZÁM CHLADNÝ.
DOMOVA LESY,
CÍLI NEJDRAŽŠÍ!
JDE VÍTR Z BOROVIC,

MÉ STUŽKY ROZPLÉTÁ
A ODNÁŠÍ.
NA HORÁCH MĚSÍC,
LOUTNA TIŠE ZNÍ.
ŽIVOTA MOUDROST?
PÍSEŇ RYBÁKA
ZPÍVANÁ Z DÁLKY
PŘES VOD BEZMEZÍ.
WANG WEI

+++

MYSTIKA STÁŘÍ

PROČ SE PÁN VZDALUJE SVÝM PŘÁTELŮM SVOU SLASTÍ A PO ČEM LZE POZNAT JEHO PRAVOU PŘÍTOMNOST

Pane, se vším souhlasím, jen s jedním nikoliv. Podívej, když se některá duše pachtí za tebou a za sladkou líbezností tvé sladké přítomnosti, tu se odmlčíš a neuslyší od tebe ani slůvka. Pane, jak to nemá bolet, když ty, jediná a vyvolená slast, se chováš tak jako cizí a jenom mlčíš!

Věčná Moudrost: Všichni tvorové mne přece hlásají.

Služebník: Ach, Pane, to roztoužené duši nestačí!

Věčná Moudrost: Každé slovo, o mně promluvené, je mým poslíčkem lásky pro ni a každé slovo Písma svatého, jež o mně mluví, je sladkým dopisem lásky, tak jako bych jej sám psal. Ještě ti to nestačí?

Služebník: Ach, jaká škoda, dobrá, má vyvolená Lásko, ty dobře víš, že nestačí milujícímu srdci, co není jeho jediná láska a sama útěcha. Pane, jsi přece přemilá, vyvolená, nekonečná láska, a i kdyby mi o tobě všichni andělé vyprávěli, přece stále bude má láska prahnout po tom jediném, po čem dychtí. Milující duše by zaměnila i nebe za tebe, neboť ty jsi pravé nebe. Pane, smím-

li tak mluvit, mohl bys být poněkud věrnější ubohým milujícím srdcím, jež po tobě žízní a hladoví, jež vyslaly tolik hlubokých povzdechů si k tobě, své jediné lásce, jež tě tak toužebně očekávají a vroucně volají: osud Vrať se, vrať!, a jež u sebe rozrušeně šeptají: „Cože, snad jsi ho nerozhněval, že tě nyní chce opustit? Zda se ti vrátí ještě svou přítomností, abys ho mohl obejmout v náruči a přitisknout na srdce, aby zmizel tvůj veškerý žal? - Pane, ty vše slyšíš, ty o tom všem víš, a přece - mlčíš?

Věčná Moudrost: A když tak stále pátráš a ptáš se. Odpověz mi též ty na otázku: Co je nejvyššímu stvořenému duchu ze všeho nejpríjemnější?

Služebník: Pane, to mi ty připomeň, neboť se ptáš příliš povzneseně.

Věčná Moudrost: Nuže, řeknu ti. Nejvyšší anděl nezná větší zálibu než plnit ve všem moji vůli. A kdyby věděl, že by sloužilo k mé chvále plít kopřivy a jiný plevel - s největší snahou by tak hleděl učinit.

Služebník: Ó, Pane, jak mně zraňuješ touto otázkou, když chceš, abych byl odevzdán a lhostejný, co se týče slasti, a abych i v hořkosti právě tak jako v příjemné chvíli vyhledával tvoji chválu!

Věčná Moudrost: Odevzdanost nad veškerou odevzdanost je odevzdanost v opuštěnosti.

Služebník: Ale, Pane, vždyť je to tak bolestné!

Věčná Moudrost: V čem jiném možno osvědčit ctnost než v protivenstvích? Pamatuj však, že často přicházím a toužím vejít do svého domu a – nejsem domů vpuštěn. Často mne přijmou jako pocestného a jednají se mnou nedůstojně a pak mě tvrdě vyhánějí. A přicházím též ke svým miláčkům a s radostí u nich přebývám. To se děje tajně, takže, o tom nikdo neví kromě těch, kteří jsou už ode všeho odloučeni a chápou mou cestu, kteří vždy stojí na stráži, aby spolupůsobili s mou milostí. Vzhledem k svému božství jsem svou podstatou čistý duch a pouze od čistého ducha bývám duchovně přijímán.

Služebník: Dobrý Pane, tak často se mi zdá, že skrýváš svoji lásku. ó, dej mi proto nějaké znamení, podle něhož bych poznal tvoji přítomnost.

Věčná Moudrost: V ničem jiném nepoznáš moji přítomnost lépe, než tímto: Když se ukryji a vzdálím se duši, tu teprve poznáš, kdo jsem já a kdo jsi ty. Já jsem věčné dobro, bez něhož žádné dobro v sobě něco dobrého nemůže mít. A proto, když sebe, nejlepší dobro, tak láskyplně sděluji a když hned vše, kam přicházím, dobrem oplývá, podle čeho jiného poznáš moji přítomnost, než podle čeho poznáváš slunce, totiž z jeho záře, když nemůžeš jeho podstaty vidět? Když mne někdy pocítíš, vejdi ihned do sebe a nauč se rozeznávat růži od trní a mezi plevy sbírat kvítka.

Služebník: Ach, Pane, opravdu pozoruji a cítím v sobě velký nesoulad, když jsem opuštěn. Moje Duše se tu podobá nemocnému člověku, jemuž nic nechutná, nic se mu nelíbí, tělo je zmalátnělé, mysl těžká, uvnitř cítí pouze tvrdost a navenek ho trýzní nevýslovný smutek. Mrzí mne pak vše, co vidím a slyším, byť to bylo sebelepší, a také moje mírnost mne opouští. V takových

chvilích jsem pak nakloněn k chybám, jsem slabý, abych odporoval nepřátelům, tak chladný a lhostejný ke všemu. Kdo ke mně přijde, najde prázdný dům, poněvadž hospodář není doma; hospodář, jenž uděluje dobré rady a který udržuje domácí v dobré náladě. Když však nahlédne do mé duše jitřenka, mizí žal i chmury a časné světlo vychází. Pak se, Pane, usmívá srdce, mysl se rozplývá štěstím a duše jásá. Je mi veselo jako na svatbě a vše se ve mně mění v tvou chválu. A co bylo těžké, obtížné a nemožné, obrací se v sladkost. Tak lehká je potom modlitba, bdění, půst, utrpení, námaha, to vše se mi zdá ničím v tvé přítomnosti. Nabývám zase velkou rozhodnost. Tu však, jaká škoda, v opuštěnosti zase ztrácím. Duše je zalita jasem, pravdou a sladkostí, takže zapomíná na veškerou námahu. Srdce může sladce rozjímat, jazyk se stává výmluvným, tělo může se snadno všeho chápat, a kdo stále bádá, nalezne návod k nalezení všeho; po čem touží. Nato mi připadá, jako by zmizel čas a prostor a jako bych stál v nádvoří věčné blaženosti. Ó, Pane, kdo mi dá, aby to dlouho trvalo! Neboť ihned, v okamžiku to přechá, a já jsem zase sám a opuštěn. Někdy jdu blíže za tím, zda bych to nezískal, až to zase po hořkém očekávání samo přijde. Pane, jsem toho já příčina nebo ty, anebo co?

Věčná Moudrost: Ty, poněvadž od sebe nemáš nic než chyby, i já, poněvadž je to hra mé lásky.

Služebník: Pane, co je to hra lásky?

Věčná Moudrost: Pokud je láska u lásky, neví, co je to láska. Když se však láska odloučí od lásky, teprve poznává její vzácnost.

Služebník: Ale, Pane, to je trochu bolestná hra! A tyto ustavičné proměny nikoho zde neušetří?

Věčná Moudrost: Jen málokteré, poněvadž neměnnost je až na věčnosti.

Služebník: A kdo jsou ti šťastní lidé?

Věčná Moudrost: Nejčistší a věčnosti nejpodobnější.

Služebník: A kdo je to?

Věčná Moudrost: Ten, kdo s velkým úsilím odstranil všechny překážky.

Služebník: Dobrý Pane, nauč mne, jak se mám v této věci snažit po dokonalosti? Totiž abych už nemusel zakoušet bolestné změny?

Věčná Moudrost: V tichých dnech pamatuj na dny bouřlivé a ve zlých nezapomeň na dobré, tak ti nebude moci uškodit ani nadšení v mé přítomnosti ani trudnomyslnost ve chvílích opuštěnosti. Nemůžeš-li se dosud, kvůli své zakrnělosti, zřeknout mne co do slasti, aspoň na mne trpělivě čekej a s láskou hledej!

Služebník: Ach, ach, jak trapné je dlouhé čekání!

Věčná Moudrost: Kdo si chce získat časnou lásku, musí snášet příjemné i protivné. Nestačí, aby mi byla dána nějaká část dne. Kdo chce ve svém nitru přijmout Boha, naslouchat jeho tajemným slovům a patřit na jeho tajemství, musí stále být usebrán. Ach, jak často necháváš nestřeženě tékat oči i srdce, zatímco před tebou stojí líbezný, věčný Obraz, jenž se od tebe ani na okamžik

neodvrací! Jak hluché jsou tvé uši, zatímco ti do nich šeptám tolik sladkých slov! A jak sebe zapomínáš, zatím co jsi ode všech obklopován věčným dobrem? Co pohledává venku tvá duše, když sama v sobě chová skryté nebe?

Služebník: Pane, co je nebe v duši?

Věčná Moudrost: Spravedlnost a radost v Duchu svatém.

Služebník: Pane, poznávám z tvé řeči, že často tajně spočíváš v duši, o čemž ona neví, a že táhneš do úkrytu duši a pokojně ji vedeš k lásce a moudrosti svého božství, když se dříve zabývala pouze tvým sladkým člověčenstvím.

Bl. Jindřich Suzo O Věčné Moudrosti, kap.VIII,

+++

SUPERTAJNÁ INFORMACE PRO KAŽDÉHO/pokr./

V jakém vztahu se nalézá posvěcující milost vůči celému nadpřirozenému řádu? Posvěcující milost je účastí na Boží přirozenosti. Jenže jaké je to?

Jako je Bůh od věčnosti Otcem věčného Slova a uděluje Ježíši Kristu celou božskou přirozenost a božský život, podobně v čase se Bůh ve své nekonečné lásce stává Otcem člověka, když mu svou milostí uděluje účast na své přirozenosti. Naplňuje člověka plností Božích darů (Ef 3,19). „*Jako já jsem živ z Otce*“, praví Ježíš, „*tak i ten, kdo jí mne, bude živ ze mne.*“ (Jan 6,57) Stejný život pronikající Kristovým bytím proudí také do duší s ním spojených v tajemném těle, jako jsou ratolesti ožívovány z kmene.

Který opovážlivec kdy pomýšlel na dosažení nadlidského života v člověku? Pyšný vzmach povýšenosti, který se vzedmul v Nietzscheově ideálu nadčlověka, byl pohřben v nacistických koncentracích. Podobně pyšné vzepření povýšenosti, vzepjaté v leninském ideálu nového člověka, se vyčerpalo velikášstvím při budování mamutích průplavů, obřích atomových elektráren a dobýváním kosmu. Nakonec se každé takové bezbožné vyvyšování člověka obrací proti každému člověku tak, že tím lidstvo hrozně stárne.

Radostná zvěst o Vzkříšení Ježíše Krista přináší každému člověku znovuzrození z Boha. Lidské pokolení evangeliem mládne. Stále se evangeliem obnovuje, takže zůstává šťavnaté a svěží. Duše nežije sama ze sebe, nýbrž Kristus žije v ní. To je vrchol mystických pokladů, k nimž je každý přiváděn. Otevřel se nový rozměr znovuzrozených tvorů, pozvaných k důvěrnému přátelství s Bohem a k tajemné účasti na božském životě Nejsvětější Trojice. Člověk je uzdraven z ran hříchu a pozvedán k vrcholům, přesahujícím všechno stvořené i všechno lidské, aby se stal důvěrným spolupracovníkem Boha.

V čem spočívá naše podobnost s Kristem a naše účast na Boží přirozenosti? Mít na něčem podíl znamená připodobnění se účastníka vyšší přirozenosti. Mít na něčem účast znamená to doopravdy mít dokonalost vyšší bytosti, ovšem odměřenou a omezenou podle míry našich zásluh o Boží slávu a podle míry otevřenosti našeho nitra pro spolupráci s Nejvyšším.

Opravdová a skutečná účast přísluší věci od přirozenosti bez ohledu na vůli, jako třeba obraz má přirozeně účast na podobě toho, koho představuje. Všechny

stvořené věci jsou účastí na dokonalosti a kráse Boží, ale jejich účast je pouze odvozená. Dokonalosti, které mají tvorové, jsou vyšším způsobem ve Stvořiteli. Avšak účastnit se toho, co přísluší Stvořiteli v pravé smyslu, patří do vyššího řádu, do nadpřirozené oblasti.

Smysl slov sv. Petra o Bohu, že „*nám daroval příslibení, abychom se stali účastnými božské přirozenosti*“ (2 Petr 1,4) je nesmírně hluboký. Jako se lidský rozum účastní Božího poznání ctností víry, vůle se účastní Boží Lásky ctností lásky, podobně se lidská duše účastní na Boží přirozenosti znovuzrozením milostí.

Lidská slova nestačí k vyslovení velikosti Božího daru. Za umlčenými ústy však naše nazírající duše vypovídá o vznešenosti a nesmírné Boží Lásce. Znovuzrození z Boha k vyššímu, nadpřirozenému řádu se děje podle podobnosti s přirozeným zrozením, v němž nová bytost skutečně dostává celou lidskou přirozenost, takže je stejně člověkem jako jeho rodiče.

Písmo svaté užívá výslovně slov o znovuzrození z vody a z Ducha svatého. Proto musí být obojí zrození podobné. Avšak při znovuzrození z milosti se jedná o vyšší řád, a proto přirozené zrození je pouze podobenstvím. Účast na Boží přirozenosti musí být skutečná ve znovuzrození z Boha, protože jinak by se nedalo uvažovat o nějaké podobnosti. Účast na Boží přirozenosti však není účastí na Boží podstatě, jak se mylně domnívali různí panteisté. Tak už Kant psal: Dvě věci mne uchvacují - hvězdné nebe nade mnou a mravní zákon ve mně. Skutečná účast na Boží přirozenosti je však dána skutečným sdělením Božího dětství, a to způsobem přiměřeným možnostem lidského tvora. Tím se jeví vznešenost Boží milosti, která je odrazem Boží Dobrotы (STh,I,II,110,2k2) a rozlévá se jako účinek zvláštního úkonu Boží lásky, přičemž povznáší člověka k božství. Závratná úchvatnost nebeská se rozevírá nad propastnou hlubinou lidské duše, jež by bez milujícího osobně blízkého Boha zůstávala nesmyslnou.

Boží přirozenost obdobně jako přirozenost lidská je základem života a činnosti, tedy Božího poznání a Boží lásky. K tomu, aby milost přinášela člověku účast na Boží přirozenosti, musí vtisknout do lidské duše božský základ života a činnosti, který spočívá v poznání a lásce, ale není totožný se samotným božským základem. O totožnosti milostivého naštěpování božského základu do lidské přirozenosti se samotným božským základem blouznila řada panteistů původu indického nebo evropského (Kant, Schelling, Hegel) a někteří z nich takto blouzní dodnes. Namísto totožnosti se samotným božským základem dostává se omilostněné duši účasti na vyšším nadpřirozeném základě. Díky tomu má pak duše omilostněného člověka poznání a lásku stejného druhu a řádu jako je Boží poznání a Boží láska. Skutečnost, že Boží přirozenost je základem poznání a lásky víme z toho, že přirozenost je prvním základem činnosti podstaty. Pro Boží podstatu je nejvíce přirozenější poznávat a milovat sebe. Tajemství Nejsvětější Trojice si znázorňujeme tím, že Syn Boží a Duch svatý se odlišují od Otce nebeského podobně jako se v lidské duši rozeznává myšlenka

a hnutí vůle od podstaty duše.

Boží milost naštěpovává do duše omilostněného člověka výhonek božské činnosti. Dokazují to všechny Pavlovy chvalozpěvy na tři božské ctnosti, víru, lásku a naději, které jsou vlastně ústrojím, jehož užívá duše omilostněného člověka, aby projevila svůj vyšší život.

Tak píše, že láska nikdy nezanikne (1 Kor 13,8) a zůstane stále stejná i ve věčném nazírání na Boha. Proto je tato láska stejného druhu jako láska Otce nebeského a má stejný předmět milování jako samotný Bůh, totiž božskou podstatu, takže láska nabývá své zvláštní určení od předmětu Božské lásky a proto je stejného druhu jako Boží láska.

Také poznání z víry má stejný předmět, a to svrchovanou Pravdu, Boží podstatu, jak ji poznává Bůh. Rozdíl mezi poznáním z víry a přímým nazíráním je pouze ve způsobu vidění. Víra poznává mlhavě a nejasně, kdežto nazírání na Boha je oproštěna hustého závoje mlhy, neboť víra při jasném a přímém patření na Boha v nebi skončí, protože věřené se stane zřejmým. Tomáš Bahounek OP

KRISTUS PÁN OBNOVUJE PŘI MŠI SVATÉ SVÉ NAROZENÍ

O tomto nejsladším tajemství Narození Páně zpívá Církev Svatá prorokovými slovy: „*A stane se v onen den, že z hor bude kanout mladé víno, z pahorků poteče mléko*“ (Joel 3, 18.) v onen svatý den, kdy jednorozený Syn Boží, v tento svět vstoupil, opravdu přetékal hory sladkým vínem a s pahorků teklo mléko.

Jak velikou radost měl oné noci nebeský Otec, když viděl svého milovaného a věčného Syna nyní znova se rodit ze své nejmilejší dcery Marie! A jakou rozkoší oplýval Syn Boží, když shledal sebe přioděného ušlechtilým člověčenstvím tak, že od té doby už měl nejen Otce v nebesích, ale i Matku na zemi! Jaké zalíbení z toho měl Duch Svatý, když viděl, když ten, který navěky spojoval nejpevnějším svazkem s Bohem Otcem, se nyní také jeho přičiněním pevně sjednotil s lidskou přirozeností tak, že spojil dvě, neskonale daleko od sebe se lišící přirozenosti, božskou i lidskou, v jedné Osobě Ježíše Krista! Jakou blaženost zakoušela blahoslavená Panna Maria, když se dívala na své novorozené Děťátko a seznávala, že ono je nejen jejím synáčkem, ale zároveň pravým, jednorozeným Synem Otce nebeského. Jakou nevýslovnou blaženost zakoušelo asi devatero andělských kůrů, když shledali sestupovat svého Boha na zem, aby vykoupil lidstvo, a to aby pak mohlo zabrat ona nebeská sídla, jež ztratili odpadlí andělé!

Jak šťastní byli tehdejší lidé, jimž bylo dopřáno ono přemilostné Dítě, nejkrásnější ze všech lidských dětí, na vlastní oči spatřit, ve vlastní náručí pojmout a ústy svými líbat!

Třebaže pokládáš tyto lidi za šťastné, přesto jsi sám mnohem šťastnější. Vždyť smíš každodenně pohlížet očima víry na totéž přemilé Děťátko a zakoušet radost z účasti na jeho Narození.

To se dovídáš ze zjevení svaté abatyše Hildegardy, jež píše: „*Když se při Mši svaté chléb a víno proměnily v Tělo i Krev Páně a já hleděla na oltář, objevila se mi také znamení Vtělení i Narození Páně jako v nějakém zrcadle, právě tak, jak se to vše událo se Synem Božím, když byl na světě.*“ Z toho svědectví můžeš vidět, že se při Mši svaté obnovuje Narození Ježíše Krista a představuje tak živě, jako se stalo poprvé v Betlémě.

Církev svatá ti chce toto duchovní Narození Páně připomínat, když velí, aby byl při Mši svaté zpíván chvalozpěv, jenž zapěli andělé v noci, kdy se narodil Kristus Pán: „Sláva na výsostech Bohu“. Když slyšíš tento chvalozpěv anebo se ho modlíš, představ si, jako by anděl říkal i tobě, co zvěstuje pastýřům: „*Zvěstuji vám velikou radost, která bude pro všechny lid. Dnes se vám narodil Spasitel, Kristus Pán, v městě Davidově. Toto vám bude znamením: Naleznete děťátko v plenkách, položené do jeslí.*“ (Lk 2,10-12)

Nemůžeš sice spatřit Milé Děťátko, jež skrývá se pod způsoby chleba a vína na oltáři, tělesnýma očima, avšak vidíš je vnitřním pohledem svého rozumu, osvíceného v pravé víře.

Kronikář zaznamenává, jak císař Karel Veliký po dlouhá léta bojoval proti pohanským Sasům a jak se přičiňoval, aby je odvrátil od modloslužby a získal pro Krista. Ač je mnohokrát přemohl válečnou silou a nutil k odřeknutí se modlářství, ukazovali se přesto vždy znovu opět jako věrolomní a zapírali víru, když je k tomu podněcoval jejich vůdce Vittekind. Když tedy císař Karel už po dvanácté táhnul s vojskem do Sas, a to v době svatopostní a dočkal se tam Velikonoc, nařídil svým bojovníkům, aby se připravili na přijetí svátostí a s veškerou zbožností oslavili v ležení Boží Hod velikonoční. Toho času zatoužil Vittekind spatřit císařské ležení i křesťanskou bohoslužbu. Proto se vydal v převlečení do císařského ležení. Při Mši svaté, při pozdvihování, spatřil na vlastní oči, jak kněz držel v rukou milé Děťátko.

Po skončené bohoslužbě vyšel ven, posadil se mezi žebráky a prosil účastníky Mše svaté o almužnu. Císař udílel všem žebrákům almužnu. Když Vittekind přijímal almužnu, povšiml si jeden sluha, že ten žebrák má jeden prst zraněný a řekl císaři do ucha: „To je Vittekind.“ Císař si ho dal zavolat a řekl mu: „Proč se vydáváš za žebráka, když jsi vůdcem Sasů?“ Vittekind se zalekl a řekl císaři: „Nemějte mi to za zlé! Učinil jsem tak jedině proto, abych mohl volněji sledovat bohoslužbu křesťanů.“ - „A co jsi viděl?“ ptal se ho císař. Odpověděl: „Spatřil jsem tak podivuhodné věci, o jakých jsem ani nikdy neslyšel, a které ani nemohu docela pochopit.“

Tato podivuhodná událost, kterou se dovršilo dosud jen vynucené obrácení pohanských Sasů, tě může jasně poučit o tom, jak je milé Jezulátko přítomné v podobě svaté Hostie, když se při Mši svaté ukázalo ve své přirozené podobě nejen některým zbožným křesťanům, ale i tomuto pohanovi.

V noci Narození Páně poprvé uvedl Bůh Otec svého Prvorozeného na svět, při Mši svaté ho znovu uvádí na svět a na oltář, aby se tam za tebe obětoval a

privlastňoval ti ovoce ze svého Narození. Také zde se Mu klanějí andělé. Podobně máš i ty zároveň se zástupy nebeských andělů velebit Jezulátko při předražené oběti Mše svaté, poněvadž přichází opět z nebe k tvému nejvyššímu prospěchu, aby právě tobě uprostřed ostatních zbožně přítomných bohatě privlastnilo zásluhy ze svého Narození. Ct.Martin z Kochemu

+++

ZKŘEHLÉ PUSTOTY MARNÁ SLOVA

JIŽ NEVÁHAJÍ VZPOUZÍ SE VZPOUZÍ
 SCHOULENÁ DO NĚHY MILOVÁNÍ SNOVÁ
 MARNOSTI PŘEDŮVĚRNÁ DO NAŠÍ NOUZI
 SLZAMI OVLHLÉ MÁŠ ŽIDOVINY
 SLOV MILOSTNÝCH DO VÍNA TI NAMÍCHÁM
 DO VÍNA PRAVDY DO VÍNA VINY
 KRVÍ BARVENÉ SLZAMI ZROSENÉ TO TI DÁM
 ZOUFALSTVÍ ZLOMENÉ V HLASE
 DOBĚHLÁ SLOVA SLOVA KRVE SLOVA ÁBELOVA
 TMOUCÍ TONOUcí V ČASE
 ŠARLATOVÉ VINY VÍNA VINY
 NYNÍ DNES OPĚT ZASE
 BĚHOUN TOUHY BĚS PRAŠIVINY
 Z DLANÍ BOLESTI Z RUKOU ÚZKOSTI
 Z KLÍNU SAMOTY SAMOTOU OBSYDÁN
 KAREL KŘEDELKA

+++

BRNĚNSKÁ AKADEMIE DUCH.ŽIVOTA CT.PATRIKA KUŽELY OP

Fr. Patrik OP.: **Růženec naše betlémská hvězda**

Překrásné adventní zpěvy, jejichž horoucnost vzpružuje naše duše při rorátech a omlazuje srdce, vyústí v jediný výkřik touhy, který je posledním slovem Písma svatého: Přijď, přijď, Pane Ježíši, neprodlévej.

Kněží a řeholníci mají štěstí vyjadřovali adventní touhu po příchodu Syna Božího živými slovy samého Ducha svatého, která jim matka Církev klade na rty v kněžských hodinkách. Opakují tam žhavé touhy proroků; oživuje před jejich duchem osobnost Předchůdce Páně svatého Jana Křtitele hlásajícího, že připravit na příchod Mesiáše se musíme odvrácením od časných zájmů k Bohu a životem podle jeho přikázání; a konečně prožívají úchvatnou událost Zvěstování, jejímž středem je nejčistší Panna.

Bratřím a sestrám Třetího řádu svatého Dominika se dostává milosti očekávali dychtivě narození Spasitele v důvěrném obcování s jeho svátou Matkou při denní modlitbě jejích hodin.

Ale co my, kdo držíme v rukou jenom prostý, ohmataný růženec? Nejsme snad ochuzeni o nepřeborné bohatství těch adventních a vánočních tajemství?

Vůbec ne. O nic nás Matka Boží neochuzuje, když nám vtiskuje do ruky „jenom“ svatý růženec.

Vždyť z čeho vineme růženec, to jest růžový věnec naší královně andělů, ne-li rovněž ze slov Ducha svatého, která pronesl skrze Syna Božího a skrze archanděla Gabriela a svátou Alžbětu a skrze svou nevěstu Církev?

Právě z nejvznešenějších slov celých kněžských hodinek je uvít růženec: Otče náš, Zdrávas Maria, Sláva Otcí. A tajemství, která při modlitbě desátek rozjímáme (a bez tohoto rozjímání by to nebyl růženec, jak nás mu naučil náš Otec svatý Dominik!), jsou tatáž tajemství, která vyplňují duši kněze při modlitbě hodinek, protože jsou to nejzávažnější tajemství Boží lásky.

Není možná dokonaleji a žhavěji vyjádřit adventní touhu po Bohu sestupujícím k nám ve svém vtěleném Synu, než právě vlastními slovy Kristovými, kterým svolával nebe na zem či spíše zdvihal zemi na nebesa a kterými nás naučil se modlití. Jenom se tuto božskou modlitbu modleme s ním, či lépe prosme našeho Pána, aby on se ji modlil s námi a v nás a aby pročišťoval naši duši ohněm lásky, tak abychom toužili čím dál tím silněji po Otcí.

Růžencem se ovšem učíme vysílati modlitbu Syna Božího k Otcí rukama a srdcem jeho nej čistší Matky. Jinak by bylo naše opakování jeho slov tak ubohé, kdyby je neočistila a neobohatila ona svými zásluhami a svou láskou! K ní se tulíme, ke své Matce, abychom ji pohnuli k tomu prostřednictvím nepřestávajícími chválami linoucími se ze Zdravasů.

V adventu chválíme svatou Pannu zvláště vzhledem k prvním dvěma tajemstvím radostného růžence a tím se učíme od ní, jak máme toužit po Vykupiteli a jak se mu máme bezvýhradně otevřít, když přijde. Očekáváme s Marií, abychom se o vánocích vrhli na kolena před nekonečnou Láskou, sestupující v podobě dítěte do jeslí naší bídy, aby nás z ní pozdvihla k Otcí a učinila z nás jeho děti tím, že do nás vdechne svůj vlastní božský život.

Jací musíme být, aby novorozený Spasitel mohl přijít do naší duše s celým svým bohatstvím? Čím se hodně připravíme na vánoce, na příchod Syna Božího? Živelnou touhou po Bohu, plynoucí z vědomí jeho nekonečné dobroty a naší vlastní nicoty a hříšnosti. A ta touha v nás mohutní nejvíce a nejrychleji, když prožíváme předvánoční dni s Pannou Marií, tak jak ona prožívala dobu mezi Zvěstováním a Narozením Krista Pána. Když konáme své denní práce, jako ona je konala, v síle hřejivého vědomí: Je blízko, už přijde Pán,

kterého jsi, Panno, z Ducha svatého počala.

Ale tu nás napadne myšlenka: Snadnější je to člověku, který není neustále zaměstnán, který má přes den dosti volného času, jako na příklad lidé v kláštorech: ti sice také pracují, ale mají každý den zajištěný čas k modlitbám. Ale při mém povolání —

Právě v těchto obtížích máme živý vzor v Matce Boží. Jen jí podejme ruku, a ona nás povede. Kam? Na hory tam chvátá k tetě Alžbětě. Jde ihned, a ještě chvátá tedy neváhá a neodkládá.

Dočteme se snad v Evangelii, že by jí to Bůh byl skrze anděla poručil? Nikoliv; archanděl prostě praví: „Také tvá příbuzná Alžběta počala syna, ač už je v pokročilém věku.“ To stačilo Marii, která o sobě tvrdí, že je služebnice Boží, stačilo jí vědět, že může posloužiti Bohu v jeho tvorech. Nebála se, že služba bratrům a sestrám jí ztíží či dokonce znemožní službu Bohu, které se přece výhradně oddala už jako děvčátko. Vždyť to jde sloužit lidem Božím.’

A což teprve kdyby Matka Boží byla dostala od anděla přímý rozkaz: „Jdi sloužit těhotné Alžbětě“ dovedeme si o pokorné dívce Páně představit, že by se byla vymlouvala na důležitost úkolu, který ji po zvěstování očekával? Že nebude moci neustále myslet na své božské děťátko?

‘ Veliký je rozdíl křesťanské služby bližnímu, sloužící v něm Bohu od dobročinnosti lidí, vytrhávajících svůj život z jeho přirozeného směru k Bohu. Ti říkají rouhavě: Je třeba pomáhat lidem. Tedy lidem, ale už ne lidem Božím! Taková „služba“ bližnímu je služba ďábelská a nedůstojná člověka. Ďábel přece také chce pomáhat lidem, ale tak, aby je zdržoval na cestě k Bohu nebo je zcela obrátil jinam. „Toto všecko tobě dám, jen když padneš přede mnou a budeš se mi klanět.“ A snižuje člověka, protože sloužiti člověku nám pouze rovnému pro něho samého a ne k vůli něčemu vyššímu, Bohu, to je nepřirozené a nedůstojné nás lidí. Ve vědomí: „žiji a konám každou práci a službu jenom pro Boha“, silně probleskuje královská důstojnost nás křesťanů, i kdyby naše práce byly před lidmi sebe opovrženější.

Byla by to tedy malověrnost strachovat se při návalu povinností: „Ale jakpak se mohu věnovat Bohu, když musím všecek čas sloužiti bližním v rodině či kdekoli jinde ve svém povolání?“ To je přece věc Boží Prozřetelnosti, aby ona nám to umožnila, a ona svůj úkol jistě zastane jen když my uvěříme a prostě to zkusíme. Kdyby dítě řeklo matce ukládající mu nějakou práci: „Ale jak tě mohu poslouchat a mít rád, když chceš abych dával pozor na tu složitou práci?“ nebylo by to zjevné vypovězení poslušnosti a jasný důkaz, že matku doopravdy nemiluje? Vždyť od dítěte se nežadá, aby stále hledělo výhradně na matku či aby jí padalo stále kolem krku. Právě uloženou práci koná a vykoná dítě v síle své lásky k matce, a jenom tím ta láska se tříbí a sílí; jinak by se nutně zvrhla v sobectví. Ostatně není možné, aby dítě při své hře také na matku nemyslílo více či méně podle povahy hry, nebo aby na ni občas nepohlédlo, je-li přítomna.

Tak naplňujeme své předvánoční dni nejen neumlkajícím šepotem andělského pozdravení, ale především obsahem radostných tajemství našeho vykoupení, jak nám je svatý růženec předkládá. Vtělujeme do sebe pokornějšího denního svého zaměstnání ústřední tajemství života s Bohem: Ano, Otče, chci jen to a všecko to, co chceš ty, ty žiješ ve mně a já v tobě tak jako je vtělovala do služby svaté Alžbětě a jejímu nemluvněti Janu Křtiteli naše Královna posvátného růžence, když nosila Krista Pána ve svém lůně.

Takto chápaný a žitý růženec nás přivede k božskému Dítěti v jeslích tak bezpečně a neomylně jako betlémská hvězda svaté tři krále. A přivede nás tam

připravené a hodně, aby panenská Matka vložila svého Synáčka do náručí naší duše na věky, navždy.

Sláva na výsostech Bohu a na zemi pokoj lidem dobré vůle!

Uvádí ct.Patrik Kužela OP Růže dominikánská č.10 prosinec 1939 roč.53

+++

USKUTEČŇOVÁNÍ SVĚTLA

VRÁTKA NA HUMNA SVÍTÁNÍ
SKŘÍPOU JEŠTĚ VE VEŘEJÍCH TÍCHA
A V PTAČÍCH ZÁMLKÁCH
SVĚTLO MĚNÍ SE V ČIROST
LED POD TLAKEM
KOPÝTEK BETLÉMSKÝCH OVOÍ STÁVÁ SE OPĚT VODOU...
ZARDOUŠENÉ, BEZDUCHÉ DUŠE
NA KNOTY DO LAMP
MOUDRÝCH PANEN
CUPUJÍ PLENKY NEVINÁTEK
A HADRY Z OSVĚTÍMÍ
JEN PADLÍ CHERUBOVÉ
TOUŽÍ CHANUKOVÉ SVÍCE
ZMĚNIT VE VEŘEJNÉ OSVĚTLENÍ
ÚDOLÍ JOSAFAT
DO OTISKU KŘÍDEL ANDĚLA
NA SNĚHU RÁJE
JAK OHEŇ USEDÁ
NOEMŮV KRKAVEC

Karel Křepelka

+++

Vzpomínka: Otec Dominika Jaroslava Duky OP /*1943 + 2025/ František Duka byl za druhé světové války nejdříve příslušníkem vládního vojska, z něhož roku 1944 v Itálii dezertoval.

Při pěším přechodu Františka Duky a dalších příslušníků čs.vládního vojska v Itálii do Švýcarska je převáděl jejich duchovní otec Jiří Maria Veselý OP spolu s italskými partyzány. Otec Veselý na to vzpomínal: *Při zimním přechodu přes Alpy do Švýcarska jsme kráčeli v jedné stopě hlubokým sněhem. Kdokoli by byl šlápl vedle, mohl se propadnout do závěje tak hluboko, že by ho už nebylo možno zachránit. Tehdy mi František Duka sdělil: "Otče Jiří, kdybych tu válku nepřežil, dohlédněte mi, prosím, na syna Jaroslava."* Přežil však přechod a dostal se přes Švýcarsko do Anglie, kde působil jako zbrojír 311. čs. bombardovací perutě R.A.F. Po válce byl F.Duka v ČSR odsouzen do vězení stejně jako major duchovní služby v čs.vojsku P.Jiří M.Veselý OP. Po roce 1989 byl Duka jako letec R.A.F. rehabilitován a povýšen do hodnosti majora. Zaznamenal Tomáš Bahounek OP

+++

Vydává: První sdružení přátel bl.Hyacinta M.Cormiera OP v Brně, IČ: 70824118, Tel.:737857272, Brno, Bank-spoj.:1910260033/0800 info@cormierop.cz, <http://www.cormierop.cz/>, <https://fastshare.cz/>, <https://gloria.tv/>